

Daniel Pennac

KURDUN GÖZÜ

ÇAĞDAŞ DÜNYA EDEBİYATI
Roman

Çeviren: Ömrüm Erdaş

Resimleyen: Renaud Chabrier

2. basım

CAN
ÇOCUK

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

Daniel Pennac

KURDUN GÖZÜ

Çeviren: Ömrüm Erdaş ■ Resimleyen: Renaud Chabrier

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Düzeltili: Fulya Tükel
İç ve Kapak Tasarım: Gözde Bitir
Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

1. Basım: Nisan 2010

2. Basım: 1000 adet, Mart 2017

ISBN 978-975-07-1148-0

L'œil du loup, Daniel Pennac

© Editions Nathan, Paris-France, 1984, 1992

© Editions Nathan / VUEF, Paris-France, 2002

© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2010

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 31730
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Kapak Baskı: Azra Matbaası; Sertifika No: 27857
Adres: Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok Kat: 3
No: 3/2 Topkapı, Zeytinburnu, İstanbul
İç Baskı ve Cilt: An Matbaası; Sertifika No: 26699
Adres: Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sitesi
No: 81/39 Topkapı, İstanbul

Bu kitabın sahibi:

Daniel Pennac

Tam adı Daniel Pennacchioni olan yazar, 1944 yılında Casablanca'da dünyaya geldi. Malaussène isimli bir kahramanın serüvenlerini anlattığı ve çocuklar için yazdığı *La Saga Malaussène* (Malaussène'in Serüvenleri) isimli seriyle tanındı. Esprili ve yaratıcı kalemini, çocuk edebiyatının dışındaki alanlarda da sergileyen Fransız yazar, 2007 yılında ülkenin prestijli ödülllerinden Renaudot Ödülü'nü kazandı. *Kurdun Gözü*, yazarın aynı zamanda İngilizceye de çevrilen ve çevirmenine ödül kazandıran çok önemli bir yapıtı.

KURDUN GÖZÜ

İçindekiler

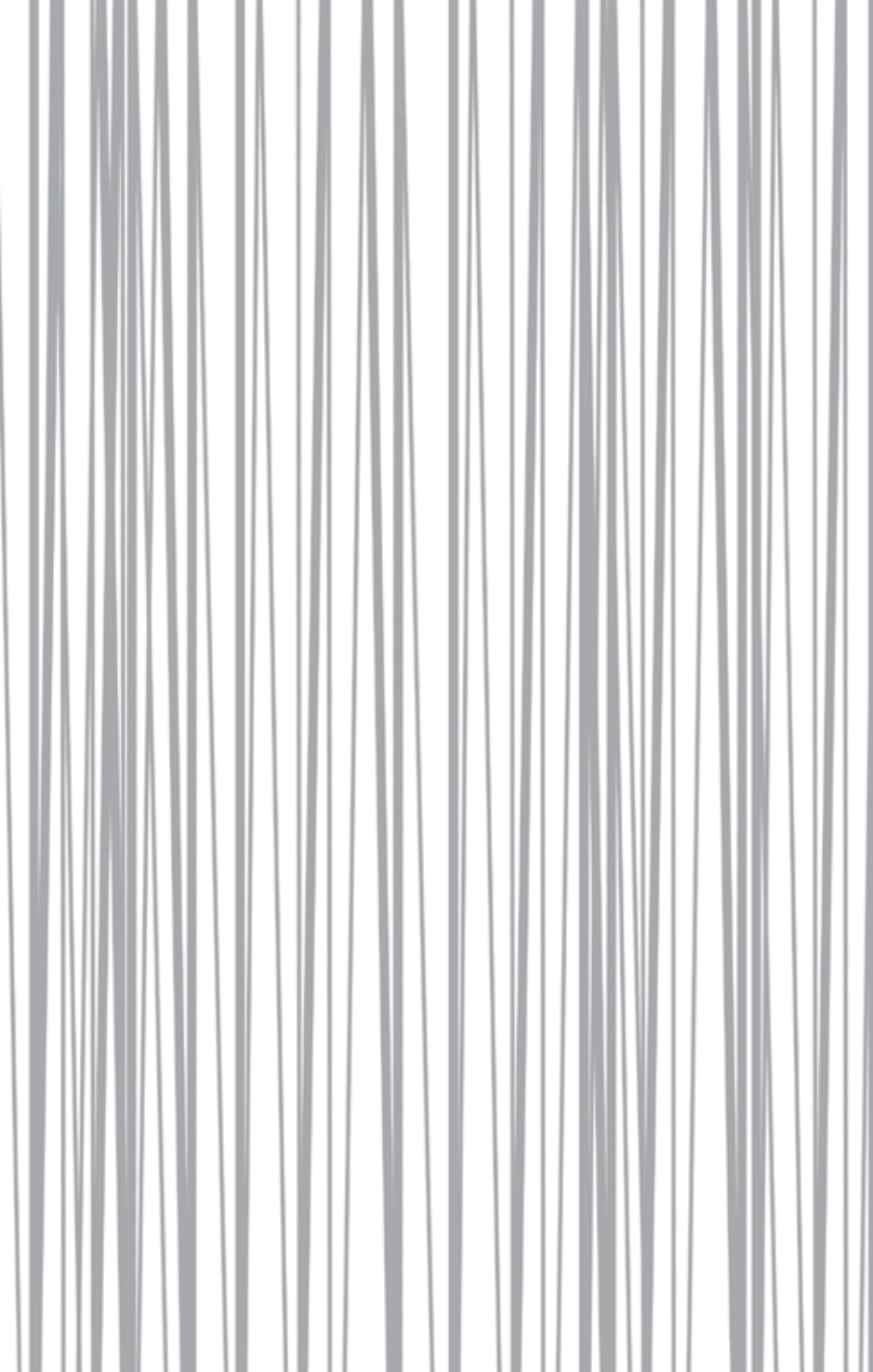
Buluşma, 7

Kurdun Gözü, 21

İnsanın Gözü, 59

Öteki Dünya, 107

BULUŞMA

I

Kurdun dolaştığı toprak alanın tel kafesi önünde ayakta duran çocuk kıpırdamıyordu. Kurt gidip geliyordu. Toprak alanı boylu boyunca yürüyor ve durmak bilmiyordu.

“Şu beni sinir ediyor...”

İşte kurt böyle düşünmüştü. Çocuk orada, tel kafesin önünde tamı tamına iki saattir buz tutmuş bir ağaç gibi hareketsiz durmuş kurdun yürüyüşünü izliyordu.

“Benden ne istiyor?”

Kurt kendine bu soruyu sordu. Bu çocuk onu düşündürüyordu. Endişelendirmiyor (kurt hiçbir şeyden korkmazdı), düşündürüyordu.

“Benden ne istiyor?”

Diğer çocuklar koşuyor, zıplıyor, bağırıyor, ağlıyor, kurda dil çıkarıyor ve kafalarını annelerinin etek-

leri altına saklıyorlardı. Sonra gorilin kafesi önünde soytarılık ediyor ve kuyruğu havayı kamçılaman burnuna doğru kükrüyorlardı. O çocuk bunları yapmıyordu. Hareketsiz ve sessiz ayakta duruyordu. Yalnızca gözleri oynuyordu. Toprak alan boyunca kurdun geliş gidişini izliyorlardı.

“Hayatında hiç kurt görmedi mi bu ya?”

Kurt ise çocuğu her iki seferde bir görüyordu.

Bunun sebebi kurdun yalnızca bir gözünün olmasıydı. Diğerini on yıl önce yakalandığı gün insanlarla savaşırken kaybetmişti. Gidişte (eğer buna gidiş denirse) kurt hayvanat bahçesinin tamamını, kafeslerini, şaklabanlık yapan çocukları ve onların ortasında tamamen hareketsiz duran o çocuğu görüyordu. Dönüşte (eğer buna dönüş denirse) ise toprak alanın içini görüyordu; boş toprak alanını, çünkü eşi geçen hafta ölmüştü. Bir tanecik gri kayası ve cansız ağacı olan üzgün toprak alanını görüyordu. Kurt daha sonra geri döndüğünde, soğuk havada buharlaşan nefes alıp verişiyile o çocuk işte yine oradaydı.

“Benden önce pes edecek,” diye düşündü kurt yürümeye devam ederken.

Ve ekledi:

“Ben ondan daha sabırlıyım.”

Ve yine ekledi:

“Ben kurdum.”

II

Fakat ertesi sabah kurdun uyandıığında gördüğü ilk şey o çocuktur. Toprak alanın önünde, orada, tamı tamına aynı yerde. Kurt az kalsın yerinden sıçırıyordu.

“Herhalde bütün geceyi burada geçirmedim!”

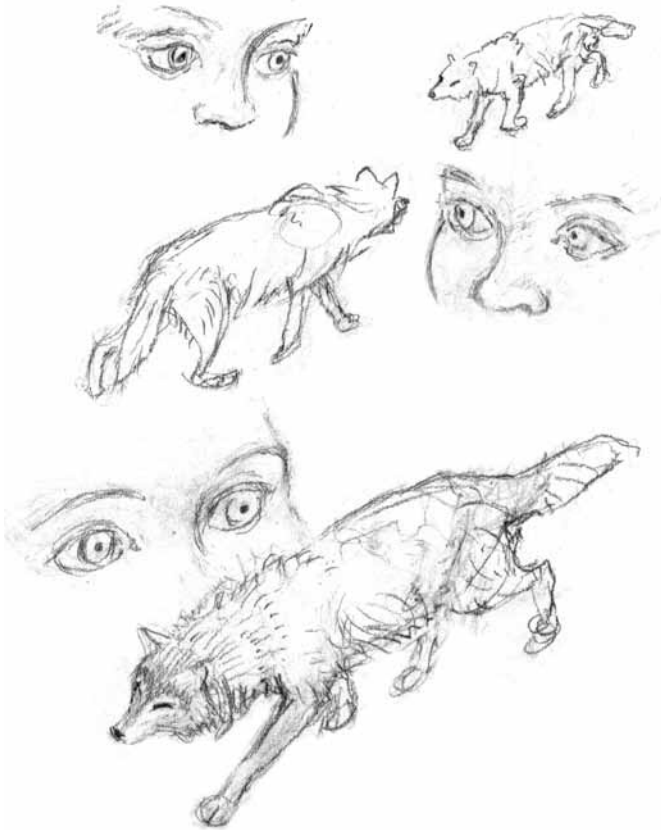
Kurt kendini kontrol etti ve hiçbir şey olmamış gibi gidip gelmeye devam etti.

Kurt yürümeye başlayalı şimdi bir saat olmuştu. Çocuğun gözleri tarafından izlenen bir saat. Kurdun mavi kürkü tel kafese sürtündü. Kasları, kalın kürkünün altında hareket ediyordu. Mavi kurt hiç durması gerekiyormuş gibi yürüyordu. Sanki evine, oraya, Alaska'ya dönüyormuş gibi. “Alaska Kurdu” – tel kafesin üzerindeki küçük demir tabelada işte böyle yazıyordu. Ve bir de bir bölümü kırmızıya boyanarak belirginleştirilmiş Büyük Kuzey haritası vardı. “Alaska Kurdu, Barren Lands”...

Ayakları yere değdiğinde hiç ses çıkarmıyordu. Toprak alanın bir ucundan diğerine yürüyordu. Büyük bir duvar saatinin sessiz vuruşu gibiydi. Çocuğun gözleri de yavaş çekim bir tenis maçı izliyormuş gibi çok ağır hareket ediyordu.

“Onu bu kadar mı ilgilendiriyorum yani?”

Kurt kaşlarını çattı. Dimdik dikilmiş küçük tüy dalgaları burnunun dibinde sona eriyordu. Çocuk hakkındaki tüm bu soruları sormak istiyordu. Bir daha asla insanlarla ilgilenmemeye yemin etmişti.

On yıldır da dayanıyordu: İnsanları hiç aklından geçirmemişti, onlara bir kez bile bakmamıştı. Ne kafesinin önünde soytarılık yapan çocuklar ne etini uzaktan atan görevli ne resmini yapmaya gelen pazar sanatçıları ne de onu küçücük çocuklarına gösterip, “İşte bak, bu kurt, uslu durmazsan ona yem olursun!” diye çığırın aptal anneler... Hiçbir şey onu ilgilendirmemişti.

“İnsanların en iyisi bile peş para etmez!”

Kurdun annesi Kara Alev hep böyle derdi.

Geçen haftaya kadar kurt birkaç kez yürümeyi bırakmıştı. Anne kurtla birlikte ziyaretçilerin karşısına geçip oturuyorlar ve tam anlamıyla sanki onları görmüyorlardı! Ziyaretçilerin önünde durup doğruca onlara bakarlardı. Bakışları sizi delip geçirdi. Sanki orada yokmuşsunuz hissine kapılırdınız. Bu hiç hoş değildi.

“Böyle neye bakabiliyorlar?”

“Ne görüyorlar?”

Daha sonra anne kurt öldü (bir kar keklığı gibi gri beyazdı). O günden beri kurt hiç durmadı. Sabahtan akşama kadar yürüyor, eti de etrafındaki yerde donuyordu. Dışarıda i harfi gibi (noktası beyaz buhardan olan bir i) dimdik duran çocuk ona bakıyordu.

“Yazık ona,” diyerek kararını verdi kurt.

Ve çocuğu düşünmeyi tamamen bıraktı.

Fakat ertesi gün çocuk oradaydı. Bir sonraki gün de. Ve daha sonraki günler de. Ta ki kurt onu tekrar iyice düşünmek zorunda kalıncaya kadar.

“Kim bu ya?”

“Benden ne istiyor?”

“Bütün gün hiçbir şey yapmıyor mu?”

“Çalışmıyor mu?”

“Okula gitmiyor mu?”

“Arkadaşı yok mu?”

“Annesi babası yok mu?”

“Ya da ne bileyim?”

Yürüyüşünü hızlandıran bir sürü soru. Ayaklarının ağırlaştığını hissetti. Henüz yorulmamıştı, ama yorulabilirdi.

“Olamaz!” diye düşündü kurt.

Sonunda yarın hayvanat bahçesini kapatacaklar-

dı. Ayın bu günü hayvanların ihtiyaçlarına, kafeslerin bakımına ayrılmıştı. O gün ziyaretçi alınmıyordu.

“Ondan kurtulacağım.”

Hiç de öyle olmadı. Ertesi gün, diğer günlerdeki gibi, çocuk oradaydı. Hatta daha önce hiç olmadığı kadar, tamamen çöl olmuş hayvanat bahçesinin içinde toprak alanın önünde tek başına duruyordu.

“Ah! Hayır...” diye inledi kurt.

Eh, evet!

Kurt şimdi kendini çok yorgun hissediyordu. Bu çocuğun bakışının ağırlığı bir ton olsa gerekti.

“Tamam,” dedi içinden kurt, “Tamam!”

“Bunu sen istedin!”

Ve aniden yürümei kesti. Çocuğun tam karşısına oturdu. Ve o da çocuğa bakmaya koyuldu. Ona sizi delip geçen bir bakışla bakmıyordu, hayır. Onunki gerçek bir bakış, saplanıp kalmış bir bakıştı!

Oldu. Artık yüz yüzeydiler.

Ve bu devam ediyordu.

Hayvanat bahçesinde hiç ziyaretçi yoktu. Veterinerler henüz gelmemişlerdi. Aslanlar inlerinden çıkmamışlardı. Kuşlar tüyelerinin içinde uyuyorlardı. O gün herkesin dinlenme günüydü. Maymunlar bile soytarılık yapmayı bırakmışlardı. Uykuya dalmış yarasalar gibi dallara asılıyorlardı.

Yalnızca bu çocuk oradaydı.

Ve mavi kürklü bu kurt...

“Bana mı bakmak istiyorsun? Tamam! Ben de sana bakacağım! Göreceğiz bakalım...”

Fakat bir şeyler kurdu rahatsız ediyordu. Aptal bir ayrıntı... Kurdun yalnızca bir gözü vardı, çocuğunsa iki. Üstelik kurt çocuğun hangi gözüne bakacağını bilmiyordu. Karar veremiyordu. Tek gözü hareket ediyordu: sağ-sol, sol-sağ. Çocuk gözlerini kırpmıyordu. Kurt kendini korkunç şekilde rahatsız hissediyordu. Asla kafasını çevirmeyecekti. Yeniden yürümesi kesinlikle mümkün değildi. Sonuçta giderek daha fazla

panikledi. Az sonra kapalı gözünün yara izinin kenarında bir damla gözyaşı belirdi. Bu, acıdan değil, güçsüzlük ve sinirdendi.

Bunun üzerine çocuk kurdu sakinleştiren, güvenini yerine getiren garip bir şey yaptı. Bir gözünü kapadı.

Ve işte şimdi ıssız ve sessiz hayvanat bahçesinde, önlerinde uzun bir zaman, birbirlerine gözlerini dikmiş bakıyorlardı.

Daniel Pennac

KURDUN GÖZÜ

Kurdun gözünden bir insan,
insanın gözünden bir kurt.

Biri hayvanat bahçesine satılıp insanlara sergileniyor, öteki bir tüccarın elinde oradan oraya sürükleniyor. Bir kurt ve bir çocuk. Yolları hayvanat bahçesinde kesişiyor. Çocuk bu tek gözlü kurda bakıyor, kurt da ona. Böylece birbirlerinin yaşamına tanıklık ediyorlar. Benzer acılar, benzer zorluklar çocuk ve kurdu birbirlerine yaklaştırıyor ve ortaya bu güzel dostluk öyküsü çıkıyor.